

## Verhalenbundel 'Antarctica' voor het 5-6<sup>e</sup> leerjaar

wedstrijd georganiseerd door APECS Belgium & het Federaal Wetenschapsbeleid



Deze wedstrijd, naar een idee van Ines Tavernier, werd mogelijk gemaakt door de (financiële) steun van het Federaal Wetenschapsbeleid (Belspo) en de Antarctica programmabeheerder Maaïke Vancauwenberghe, alsook door de leden van APECS Belgium: Dagmar Obbels, Sam De Ridder, Matthias Vraeghe, Freija Hauquier, Morgane Philippe, Denis Callens, Ines Tavernier, Dail Laughinghouse, Anton Van de Putte & Charlotte Havermans.

Foto copyright: Charlotte Havermans, Anton Van de Putte, Maaïke Vancauwenberghe, Freija Hauquier & Denis Callens.

**Winnende verhalen (in willekeurige volgorde):**

Expeditie naar Antarctica, door Antoine Deklerck, Vrije Centrumschool Klein Seminarie, Roeselare.

Ontdekking van een nieuw dier, door Emma Raveschot, Burgerschool Roeselare.

De Uruns, door Gorik Bienstman, Basisschool De Ark, Kessel-Lo.

De ijsbeer, door Jarne Scholliers, BS Bijenkorf, Dendermonde.

Een droom wordt werkelijkheid: op expeditie naar Antarctica, door Jolinde Van den Bergh, Basisschool De Ark, Kessel-Lo.

De witte vlaktes, door Juliette Stofferis, Vrije Centrumschool Klein Seminarie, Roeselare.

Vakantie op Antarctica, door Marthe Vercaemst, Burgerschool Roeselare.

De Pinguïn stad, door Mattis Vanhaecke, Basisschool De Ark, Kessel-Lo.

3 jaren, 3 uren, 3 minuten, 3 seconden lang, door Ruth Van Hecke, De Rank, Wezemaal.

Wat bevindt zich in dat gat?, door Yentl Verhaverbeke, Gemeenteschool Staden-West.



## **Expeditie naar Antarctica**

Mijn expeditie naar Antarctica, het laatste en hoogste continent van onze planeet! Het is mijn droom om ooit naar Antarctica te reizen. Ik wil met mijn eigen ogen de ijsmuren kunnen aanschouwen. Ik wil met een schip meevaren tussen de ijsrotsen, dit moet heel bijzonder zijn. De plek fascineert mij enorm.

Gelukkig hebben velen de Zuidpool voor mij bereikt, zodat ik door hun wetenschappelijke onderzoek, gebruik kan maken van hun ervaringen en verhalen. Ah, misschien bezoek ik wel een of andere onderzoeksbasis. Heel veel landen voeren er onderzoek uit, maar als echte Belg kies ik er natuurlijk voor om de Prinses Elisabethbasis te bezoeken. Ongelooflijk toch hoe ze vanuit België de constructie neergepoot hebben op Antarctica! Ik ben echt wel trots dat zo'n klein landje op de wereldkaart een onderzoeksstation heeft op dat continent.

In mijn dromen zie ik waggelende pinguïns. Het doet me denken aan de animatiefilm 'Happy feet'. Ik heb de film tientallen keren bekeken! Maar dit is de realiteit. En wanneer ik denk dat ik op een ijsschots sta, dan kan ik me daar van alles bij voorstellen. Ik kan dan met mijn bergschoenen en m'n beste vrienden door de diepe sneeuw wandelen. Het moet toch het zaligste moment ooit zijn om jezelf te laten neervallen in de sneeuw en te genieten van de plaats. Na een dag wandelen kan je in tenten slapen met een paar mensen samen. Dit doe je best niet alleen want het is er namelijk zeer koud. We kunnen dan met gasvuurtjes eten klaarmaken. Het zal waarschijnlijk niet het beste eten zijn want het eten voor avonturiers is helemaal niet vers en zit eigenlijk gewoon in papieren verpakkingen, maar de sfeer en gezelligheid zouden er zeker aanwezig zijn.

Zoals ik al vertelde was ik verslaafd aan de film 'Happy feet'. Deze film gaat over een school pinguïns met een bepaald doel. Het is eigenlijk een goeie voorstelling van de fauna in Antarctica. Er bevinden zich zeer veel dieren in Antarctica dit is zeker een van de redenen waarom ik het continent zou bezoeken. Naast de pinguïns leven er

ook zeehonden, walvissen, en orka's. Bijvoorbeeld de orka: volgens mij is dit de grootste vis. Hij kan 5 tot 9 meter groot worden en weeg 3 tot 6 ton. Dat is toch wel zeer groot, niet? Akkoord, je kan wel eens naar een dierentuin om deze dieren te gaan bekijken. Maar daar zitten ze toch ook maar vast in hun kooi? Ze zouden beter alle dieren vrij laten in de natuur. Een van de andere dieren waarvoor ik zeker naar het continent zou gaan, zijn natuurlijk de pinguïns. Een leuk romantisch weetje over deze dieren is: wanneer een mannetje wil tonen aan zijn vrouwtje dat hij 'verliefd' is op haar zal hij zoeken naar de perfecte steen die hij dan aan zijn vrouwtje zal geven. Wanneer ze een ei leggen zal het mannetje het ei warm houden terwijl het vrouwtje eten zal zoeken voor heel haar familie. Dit is toch wel vreemd want meestal is het toch omgekeerd.

Dus niet alleen mensen worden verliefd. De dieren kunnen ook heel romantisch zijn. Wat zie ik nog meer in mijn dromen? Wanneer je al die dieren heel dicht bij elkaar ziet staan, wekt dat warmte op. En wij krijgen hier onder een dekentje al warm.

Waar ik ook naar uitkijk: het oneindige glijden op de ijsmassa met mijn vrienden. Dat moet onwaarschijnlijk leuk zijn! Antarctica is bedekt met een enorm dikke ijslaag van wel meer dan 2000 m dik! Door sneeuwval op het ijs dat samengedrukt wordt, zijn er gletsjers ontstaan. Ik zou er met mijn vrienden de grootste glijbaan ter wereld kunnen maken. Oneindig lang glijden en glijden en glijden... met het voordeel dat het ijs nooit smelt. Die gletsjerbaan blijft gewoon voor altijd bestaan! Als er al eens stukken afbreken, dan gebruiken we ze gewoon als vlot: allemaal ijsplateaus die naast elkaar drijven, dan kunnen we springen van het ene op het ander plateau. Of nee, ik maak de grootste schaatspiste ter wereld! We hoeven er zelfs geen rondjes te draaien, we kunnen altijd maar doorschaatsen zonder dat er een einde aan komt! Het moet een zeer bevrijdend gevoel geven om zo snel te kunnen gaan! Dat het kietelt tot in je buik. We kunnen schaatsen tot we totaal uitgeput geraken.

Daarna gaan we slapen in ons zelfgebouwd ijshuis. Een koelkast er niet nodig! Muren, vloeren, daken, ramen, alles in ijs. We maken tafels en stoelen van ijs en ons bed is ook gemaakt uit ijs. We liggen heel dicht bijeen om het iets warmer te krijgen. Het water maken we van sneeuw dat we opwarmen. Daar zal het ijsblok van Q-music niet al te vlug smelten, haha! Maar heel dit verhaal is natuurlijk fantasie. Waarschijnlijk zal ik nooit op Antarctica zijn en dingen bouwen maar ik geloof wel in wat er daar gaande is. Toch wil ik geen kou vatten of veel te warm hebben. Met deze dikke en dikke kledij. Chapeau voor alle mensen die dit aankunnen!

Zoals ik al zei: hier in België is het warm of koud of saai of leuk. Maar daar is het mooi en koud, kleurrijk en leuk. Het is er wit en glazig, met een blauwe lucht. Het is er stil denk ik, zeer stil! Je hoort enkel de geluiden van dieren en het kraken van ijs. Je hoort je eigen adem die stukt onder de koude. Och, wat zou ik het graag eens meemaken: mijn expeditie naar het continent aan de andere kant van de wereld! Ik kan niet wachten om te vertrekken met het vliegtuig, met alle spullen mee, en landen op de grootste ijslandingsbaan van de wereld. Ik maak mijn valies klaar, probeer mijn vrienden te overtuigen om mee te gaan en... ANTARTICA: here I come!

Verhaal door Antoine Deklerck, Vrije Centrumschool Klein Seminarie, Roeselare.



### **Ontdekking van een nieuw dier**

Hallo, ik ben Emma en ben elf jaar. Ik heb twee oudere broers: Emiel en Lowie. Op een ochtend in maart lag ik om acht uur nog lekker te slapen toen ik plots wakker schrok wanneer ik papa beneden hoorde juichen. Ik was meteen klaarwakker. Ik liep in mijn nieuwe bolletjes pyjama snel de trap af. Papa schreeuwde het uit van plezier: "Ik heb eindelijk de brief gekregen! Ik mag naar Antarctica!" Ik was zo blij voor hem dat ik onmiddellijk mee stond te dansen. Hij droomde daar al lang van. Reeds van toen hij zo oud was als ik, heeft hij me eens verteld. Mijn papa is een wetenschapper. Hij houdt van alles wat met de natuur te maken heeft en hij is steeds op zoek naar nieuwe uitdagingen. Samen met zijn beste vriend Thomas hoopte hij al heel lang om op onderzoek te mogen gaan naar Antarctica. En nu was het zover! Volgende week zouden ze allebei vertrekken naar het koudste continent op aarde. In de korte zomer is het daar gemiddeld niet warmer dan  $-20^{\circ}\text{C}$ ! Ze zouden er verblijven in het Belgische onderzoekstation de Prinses Elisabethbasis.

De hele week waren mama en papa druk in de weer om alles voor te bereiden. Dikke jassen, wollen truien en een warme muts mochten zeker niet ontbreken. In totaal nam mijn papa 14 koffers mee! Hij zou er dan ook verblijven tot een week voor mijn verjaardag op 28 mei. We zouden papa dan wel niet bij ons hebben voor een lange tijd, maar met skype zouden we elkaar toch bijna iedere dag zien.

De dag van het vertrek brak aan. Samen met nog een aantal wetenschappers vertrok mijn papa met een vliegtuig van het Belgisch leger richting Antarctica. De eerste dagen zouden we geen contact hebben tot ze volledig geïnstalleerd waren.

Het eerste gesprek dat we met papa hadden, was meteen een heel mooi moment. Papa had naast zich een keizerspinguïn gezet. Op hun eerste expeditie hadden ze de gekwetste pinguïn gevonden. Het was een volwassen

vrouwtje van bijna één meter groot. Ze kon niet meer stappen door de open wonde aan haar poot. Papa had de hele week het mooie dier verzorgd en het verse vis gegeven zodat het kon aansterken. De keizerspinguïn moest nog een tijdje bij hen blijven tot ze volledig hersteld was. Papa stuurde iedere dag foto's door zodat ik kon meevolgen hoe Happy Feet het stelde. Ze hadden haar die naam gegeven omdat ze net zo wandelde als de pinguïn uit de film.

Nog geen week na dit mooie moment, was papa er opnieuw met ongelooflijk goed nieuws! Samen met Thomas was hij met de sneeuwscooter op zoek gegaan naar eten voor Happy Feet. Ze boorden een groot gat in het ijs en lieten er hun zware hengels in zakken. Ze haalden de ene vis na de andere naar boven. Plots begon de hengel van papa te trillen. Met zijn tweeën trokken ze zo hard ze konden de vangst naar boven. En wat ze daar zagen was echt niet te geloven. Hij leek een beetje op een vis en een beetje op een zeehond. Het had grote poten en het hoofd was zo groot als een voetbal. Het dikke lijf was bezet met een zachte vacht die dan weer deed denken aan een pinguïn, alhoewel het geen veren waren. Van kop tot teen was het dier 85 cm groot. Thomas en papa namen het dier mee naar de basis waar ze het verder wilden onderzoeken. Niemand van de aanwezige wetenschappers kon zeggen wat voor dier dit was. Ook toen ze contact opnamen met wetenschappers op andere stations op Antarctica wisten ze nog steeds niet wat het precies was. Blijkbaar had papa een nieuw dier ontdekt, want ook bij het WWF hadden ze dit nog nooit gezien! Helaas had deze ontdekking ook een negatief kantje... Papa zei dat hij nu twee weken extra zou moeten blijven om verder onderzoek te doen naar het dier. Dit wilde dus zeggen dat hij er niet bij zou zijn om mijn twaalfde verjaardag te vieren. Hij vond het ook heel jammer maar hij beloofde me dat hij een heel speciaal cadeau zou meebrengen voor mij en dat het feest misschien wel zou verplaatst worden.

Iedere dag stuurde papa mooie foto's en filmpjes door van het onbekende dier. Samen met andere wetenschappers probeerden ze het dier een juiste plaats te geven. Ofwel bij de vissen, want het dier kon heel snel zwemmen, maar het kon ook bij de zoogdieren terecht want het ademde met longen.

Ondertussen was Happy Feet helemaal hersteld en mocht hij de basis verlaten om bij zijn vrienden te zijn. Thomas trok ook nog een hele mooie foto van papa en Happy Feet voor de ingang van het station.

De weken gingen snel voorbij en mama begon met de voorbereiding van de terugkomst van papa en van mijn verjaardag. Ik vond het best wel spannend om papa terug te zien en om te weten welk cadeau hij voor mij mee had. Hij had me al gezegd dat het iets te maken had met het nieuwe dier. Ze hadden beslist om het bij de zoogdieren te plaatsen. Papa zou bij de terugkomst de officiële naam melden van het dier tijdens de grote persvoorstelling.

Eindelijk was het zover. Na drie maanden kwam papa naar huis. Ik had samen met mijn twee broers een heel groot spandoek meegebracht naar de luchthaven om hem te verwelkomen. Thomas kwam als eerste uit het vliegtuig gevolgd door mijn papa, die een heel groot pak bij zich had. Hij zwaaide ons toe en wij vlogen alle vier in zijn armen. Ik kon niet wachten om het pak te openen. Het voelde heel zacht aan en het was helemaal niet zwaar. Als alle papier van mijn pakje was, zag ik een enorme knuffel van het nieuwe dier. Papa had het speciaal laten maken voor mijn verjaardag.

Op de persconferentie mocht ik bij mijn papa staan met mijn grote knuffel. Ik was apetrots! Papa stelde voor het publiek het nieuwe dier voor. Het kreeg de wetenschappelijke naam '*Weddellii emmaravis*' of het 'lieveschatdier'.

Ja hoor!!! Papa had het dier naar mij genoemd! *Weddellii* staat voor zeehond en *emmaravis* eindigt op 'vis'. Een samensmelting van een zeehond en een vis! Versta je me wel goed!? Emma Raveschot en *emmaravis*! Van zo'n cadeau had ik nooit durven dromen. Ik kreeg een enorme knuffel en ook nog eens een dier dat naar mij werd genoemd.

Papa had ook nog tickets bij van de grootste aquarium van Europa, Oceanographic in Valencia. Want daar werd het nieuwe dier naar toegebracht om het aan de wereld te tonen. Hij kreeg er een enorm groot zwembad met heel veel ijs. Er waren ook keizerspinguïns bij maar ik weet niet zeker als Happy Feet erbij was.

In ieder geval gaan we deze zomer op reis naar Spanje en kunnen we echt kennis maken met mijn naamgenoot! En nu droom ik er natuurlijk ook van om net als mijn papa wetenschapper te worden! Misschien doe ik dan ook een nieuwe ontdekking!

Verhaal door Emma Raveschot, Burgerschool Roeselare.



## De Uruns

Het was ochtend. Sam keek naar het bureau, waar de klok op stond. Zo laat al? Hij sprong uit zijn bed en spoedde zich in zijn kleren. Hij rende naar de eetzaal, waar enkel Karel en Corneel waren. “Waar is de rest?”, vroeg hij. “Die zijn nog aan het slapen, we vertrekken vandaag pas om tien uur,” antwoordde Karel. “Oh, dan moest ik mij niet zo haasten. Maar ja, nu kan ik nog andere dingen doen. Maar eerst eten. Hebben jullie al gegeten?” “Nee, we hebben op je gewacht, maar het ontbijt staat al klaar.” Na het ontbijt deden ze alle drie hun eigen ding: Sam werkte nog wat aan zijn verslag en Karel en Corneel lazen een boek (ze zijn een tweeling en doen bijna alles samen).

Na een half uurtje kwamen Simon en Leo naar de eetkamer. Zij aten maar een klein beetje, en ook haastig, want het was al half tien en om tien uur zouden ze vertrekken. Dan maakten ze zich klaar om te vertrekken. Toen ze klaar waren, stapten ze naar de jeep, waarmee ze (bijna) elke dag op stap gingen.

De dag ervoor hadden ze diep onder het ijs geluiden gehoord van beesten die in gangen en holen onder het ijs wonen. Maar dat was ook het enige wat ze ervan wisten. Dus gingen ze die dag terug naar de plek waar ze die geluiden gehoord hadden. Ze zouden een gat in het ijs boren dat ongeveer honderd meter diep was. Sam zou daarin afdalen, een gevaarlijke onderneming! Hij was moe van het feesten de avond voordien en had eigenlijk geen zin om die dag zoveel risico 's te nemen. Maar het moest wel. Heel de wereld stond er achter.



Nadat ze hun tweede kleine basis waren voorbijgereden, zag Sam iets bewegen over het ijs. Eerst dacht hij dat het een ijsbeer was. Maar toen dacht hij: nee, we zitten op Antarctica, daar zijn geen ijsberen. Maar het was ook geen pinguïn. Tegen de rest zei hij er niets van. Dat deed hij meestal: veel dingen verzwijgen tot alles is opgelost.

Wanneer ze aankwamen bij de plek van de geluiden kregen ze een bericht van de Hoofd-Zuidpoolbasis dat er daar een mega-storm aan het woeden was en dat die hun richting uit kwam. Ze hadden ongeveer vier dagen voordat de storm bij hen kwam. Maar ze waren niet zeker of hun kamp wel bestand zou zijn tegen zo'n storm die misschien wel tegen 300 km/u waait.

Juist toen Sam wou zeggen dat ze moesten vertrekken naar een veiligere plek zei Leo: "Och, dat zijn zo van die praatjes van die hoofdbasis. Die moet je niet vertrouwen. We zullen vandaag gewoon ons werk doen en dan blijven we een paar dagen in de basis tot de storm gedaan is. Ons kamp kan wel tegen een windstootje."

Hij pakte de bak met touwen uit de jeep en zette die op de grond. "Maar goed, nu eerst aan de slag."

Uiteindelijk was alles klaargezet. Nu moesten ze boren. Leo belde nog even naar Simon die nog in het kamp zat om te zeggen dat ze gingen beginnen en vroeg ook of hij nog wat meer informatie kon krijgen over die mega-storm. Sam dacht na terwijl hij de boor steeds dieper zag wegzakken in het ijs. Zou hij er ooit terug uitkomen? Zo niet, zou iemand dan weten wat er met hem is gebeurd, en wat hij daarbeneden allemaal heeft gezien? Hij wist het niet. Maar nu moest hij wel gaan.

Sam klom naar beneden, de duisternis in. "Het lijkt me hier wel veilig," zei hij. "En het is niet te glad, het zal wel lukken, zolang ik genoeg licht heb. Maar dat heb ik ook wel. Mijn lamp is sterk genoeg om alles rondom mij goed te kunnen zien." Dus klom hij verder naar beneden, totdat hij een gang zag, juist groot genoeg om er al liggend door te kruipen. Hij meldde dit via de microfoon en zei ook dat hij erdoor ging kruipen, en dat keurden ze goed. De tunnel werd steeds groter totdat Sam er bijna rechtop in kon staan. Plots, toen hij bij een soort van grote zaal kwam, slaakte hij een kreet. Er lagen overal beenderen in de zaal, de meesten van pinguïns, maar sommigen ook van mensen, wat Sam een afgrijselijk zicht vond. Nu begon hij wel schrik te krijgen, want het kon zijn dat hij straks ook bij die skeletten zou belanden, dood. Juist op dat moment sprong er een beest langs achter op hem en meteen kwamen er nog een paar anderen toegesnel, maar dat zag Sam niet meer, want door de klap was hij bewusteloos gevallen.

Ondertussen was Simon naar hen toe gekomen om te zeggen dat hij de Hoofd-Zuidpoolbasis niet kon bereiken, waarschijnlijk door die storm. Hij had ook een weerstation bij om zo meer te weten te komen over die storm. Leo vertelde hem ook hoe het was verlopen bij hen.

Toen Sam wakker werd zag hij allemaal ijsbeerachtige schepsels rondom hem. Eén stond er in het midden, vlak voor hem. Hij zag er machtig uit, bijna menselijk. Zijn pels was sneeuwwit, maar zijn ogen waren bloedrood en dreigend. Er scheen in hem zo veel woede te zitten dat hij elk moment een brul kon slaken, maar dat deed hij niet. Het beest ontspande zich nu, en zijn ogen werden blauw, zo helder blauw als Sam nog nooit had gezien. Het maakte hem rustig.

"Wij zijn de Urun," zei het beest. "Dit is mijn terrein en wij houden niet van pottenkijkers." "U kunt praten, en zelfs mensentaal!", riep Sam verbaasd uit. "Je onderschat ons zeer hard, mens. Wij Uruns, kennen alle talen van mensen, dieren en zelfs planten. Wij wonen hier al miljoenen jaren en kennen de aarde als geen ander haar kent. Wij hebben verwanten in het noorden, op de Noordpool. Maar die zijn nu bijna allemaal uitgestorven. Ze zijn veranderd, de laatste duizend jaar. Ze zijn koppig en dierlijk geworden. Jullie noemen ze nu ijsberen. Vroeger hadden we ook verwanten in het midden van de aarde, dat waren de groene en de bruine Uruns. Maar die zijn al lang uitgestorven, allemaal door de mens. Want jullie, mensen, verwoesten alles en zetten er in de plaats van die grote lelijke gebouwen op. Ooit hadden mensen en Uruns een band. De mensen brachten ons nieuws van over de hele wereld. En zij gaven hun woord om er niets over te zeggen, want wij hadden voorspeld dat op een dag de

Uruns zouden ontdekt worden en dat zij ons en onze woningen ook gingen verwoesten. Dus neem ik geen risico's. Breng hem naar de kerkers en laat hem er in geen geval uit!" Hierop keerde hij zich om en ging op zijn troon zitten. Sam riep naar hem: "Nee, nee, doe dit niet. Mijn vrienden zijn nog boven en er is een storm op komst, een hele grote. Ze zullen sterven van de kou!" "Wat zei je daar? Een grote storm? En je vrienden zijn daar? Oh nee, de storm van de vijf winden!" "Wat is dat?", vroeg Sam. "Ik zal het je uitleggen. Ongeveer een half miljoen jaar geleden werd er een vijfving Urun geboren, wat zeer zeldzaam is. Ze waren sterk en machtig, maar ze wilden de macht over alle Uruns. Ze begonnen aan een moordende tocht en verwoestten bijna heel ons koninkrijk. Op een dag waren ze alle vijf verdwenen en ze werden nooit meer terug gezien. Er rustte een vloek op hen. Ooit zouden ze terugkeren in de vorm van een storm en als hun wind tegen een mens blaast, zal die mens veranderen in een van hen. Dus jij en je vrienden moeten nu weg, of het zal jullie einde worden. Maar je moet je woord geven om niets over ons te zeggen!" Daarop zei Sam: "Ik zweer het!" En hij liep zo snel als hij kon terug de grot uit.

Eindelijk was hij boven. Hij zei tegen de rest: "Kom, we moeten snel vertrekken. De storm zal er dadelijk zijn!" "Te laat," zei Simon, "de storm is er al, hij is veel sneller dan ik dacht." Plots sprongen er een tiental Uruns tevoorschijn en maakten een dak boven hun hoofden zodat er geen wind meer door kon. En zo overleefden ze de storm. Toen de storm voorbij was kwamen de Uruns van hun af. Ze deden allemaal hun verhaal over wat er was gebeurd en Sam, Leo, Karel, Corneel en Simon gaven hun woord om nooit iets over de Uruns te zeggen.

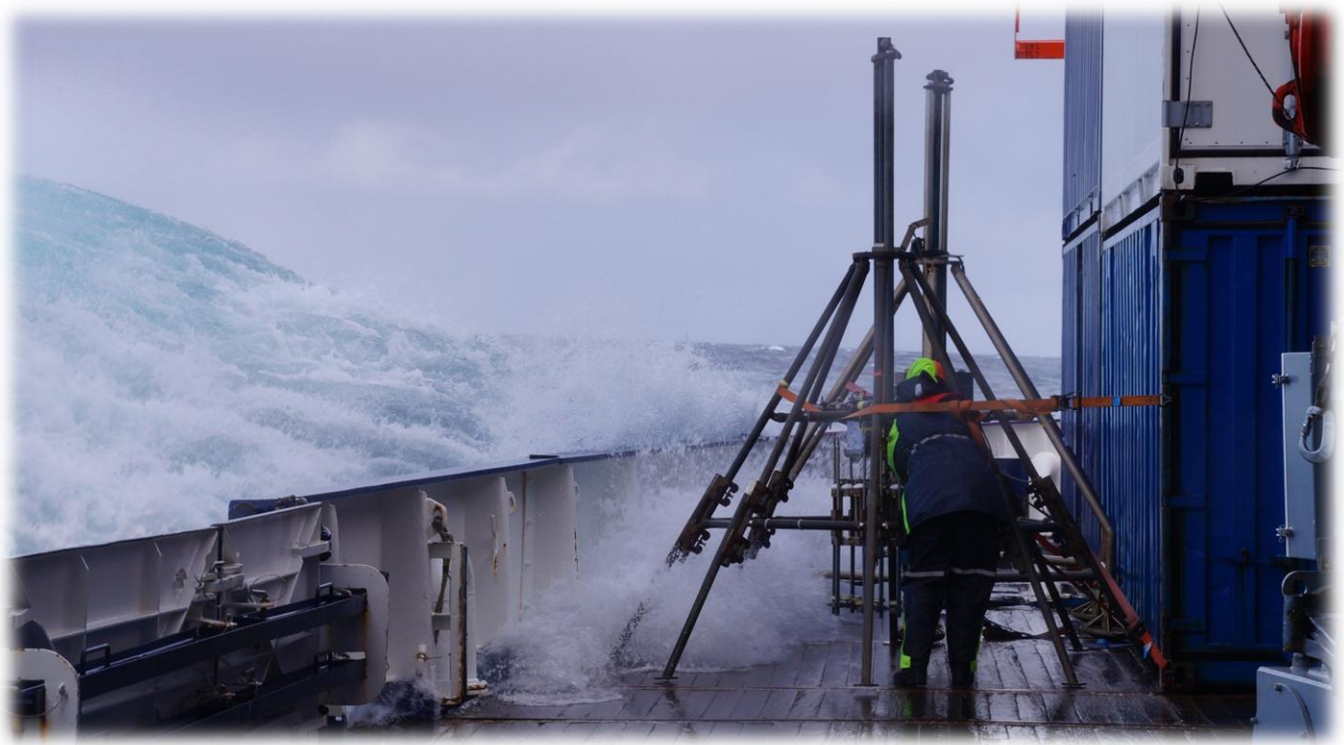
Verhaal door Gorik Bienstman, Basisschool De Ark, Kessel-Lo.



## De ijsbeer

Er was eens een ijsbeer die helemaal geen ouders had. Hij zat altijd alleen met niemand om zich heen. Er was ook een pinguïn die wel ouders had en heel gelukkig was. De pinguïn was jarig en ze vierden, speelde en lachten. De pinguïn liep zo ver als hij kon, tot hij op de top van de berg stond. Hij kon heel ver kijken. Maar toen hij naar beneden keek, zag hij de ijsbeer zitten. De pinguïn ging naar beneden. De ijsbeer keek achterom en schrok zo hard dat hij gilte als een seut. De pinguïn vroeg de naam van de beer. Maar de ijsbeer antwoordde niet. De pinguïn vroeg of hij samen wilde spelen en zei al meteen dat hij Jacob heette. Ze gingen naar het water en speelden en zwommen en deden nog veel meer. Opeens zagen ze een boot die recht op hen af kwam. Jacob rende zo snel als hij kon maar de ijsbeer bleef staan. De boot kwam dicht en dicht. De mensen stapten af en namen de ijsbeer mee. Jacob riep en liep naar hem toe maar het was te laat. Toen het donker werd, ging Jacob zijn vrienden en familie halen en ze slopen aan boord om de ijsbeer te redden. De ijsbeer wou helemaal niet meer terug. De mensen gingen hem naar de Noordpool brengen bij alle andere ijsberen. Hij keer er al naar uit om terug bij zijn familie te zijn. Ook de pinguïns waren blij en gingen terug naar huis. Zo komt het dat de pinguïns leven op de Zuidpool en de ijsberen op de Noordpool. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Verhaal door Jarne Scholliers, BS Bijenkorf, Dendermonde.



### Een droom wordt werkelijkheid: op expeditie naar Antarctica

Op een gewone zomerdag was Anja, een vrouw van 22 jaar die heel veel van Antarctica hield, de krant aan het lezen. Ze was erg aandachtig aan het lezen want het ging over Antarctica: Vandaag is het expeditieschip dat twee weken geleden vertrokken is, aangekomen in Antarctica. “We hebben eerst onze tenten uitgepakt,” vertelt Daniel, een van de wetenschappers, “en daarna zijn we al direct met ons onderzoek begonnen, maar we hebben nog niets speciaals gezien behalve een aantal pinguïns en een orka. We blijven paraat.” Morgen kunt u hier meer over lezen. “Oh, ik hou zo veel van Antarctica,” zuchtte Anja.

Tien jaar later was Anja op het expeditieschip De Aurora, waarmee ze naar Antarctica voer. De wind gierde door haar haren, maar dat vond ze geen probleem. Er begonnen ook al ijsschotsen op het water te drijven dus ging het schip trager te varen, want anders zouden ze waarschijnlijk tegen een ijsschots botsen. Anja ging terug naar de kajuit waar de andere wetenschappers ook sliepen. Ze legde zich in haar hangmat en begon te denken. Jarelang had ze er van gedroomd om op expeditie te gaan naar Antarctica en nu zat ze op het schip dat haar droom zou doen uitkomen. Opeens werd ze uit haar gedachten gehaald omdat ze een luide knal hoorde en het schip plots stil lag.

“Wa ... wat is er gebeurd?”, stamelde Anja, maar niemand gaf antwoord omdat ze de enige in de kajuit was. Ze sprong uit haar hangmat en ging naar het dek. “Wat is er gebeurd?”, vroeg ze aan Ronan, een van de andere wetenschappers. “Ik geloof dat we vastzitten in het ijs,” antwoordde hij. Anja kreunde. Dit was een van de gevaarlijke dingen die er konden gebeuren als je op expeditie gaat naar Antarctica. “Heeft de kapitein al een sein laten sturen?”, vroeg Anja. “Ik denk het wel.” “Laten we hopen dat ze ons hier rap uithalen.”

Vijf dagen later zaten ze nog steeds vast. De kok riep: “Het eten is klaar!” Alle wetenschappers gingen de eetzaal binnen. De eetzaal was een redelijk grote zaal waarin een grote tafel stond. Op de tafel lagen allemaal borden met maar heel weinig eten op. “Krijgen we niet iets meer?”, vroeg Ronan. “Ik zou wel willen,” antwoordde de kok, “maar we weten niet hoe lang we hier vast gaan zitten. En als we nu veel eten dan kunnen we niets meer eten als

we hier nog lang vast zitten." Met tegenzin ging Ronan zitten. Anja en de andere wetenschappers volgden zijn voorbeeld. Opeens hoorden ze iemand zingen. "Het komt van boven," zei Sofia, nog een andere wetenschapster. "Zou het kunnen dat het gezang uit het kraaiennest komt?" "Kom, we gaan kijken!", zei Anja. "En mijn eten dan?", vroeg de kok ontzet. "Dat wacht wel."

Toen Anja en Sofia op het dek kwamen, zagen ze dat het inderdaad uit het kraaiennest kwam. Maarten, een wetenschapper die op de uitkijk stond in het kraaiennest, was een rondedansje aan het maken en zat daarbij te zingen. "Zeg Maarten, wat is er aan de hand?", vroeg Anja. "Kijk dan toch, kijk dan!", riep Maarten en hij wees naar een ijsschots. "Wat, ik zie niets, buiten een ijsschots. En ik denk niet dat je daarom zou zingen en dansen," zei Anja. "Het is een schip, een reddingsschip!" "Echt?", vroegen Anja en Sofia tegelijk en ze begonnen ook te zingen en te dansen. "Kom, we gaan de andere wetenschappers waarschuwen," zei Sofia. Toen de andere wetenschappers het wisten, begonnen ook zij te zingen en te dansen. Even later kon het schip weer varen en gingen ze verder op expeditie naar Antarctica.

Ze waren nu al dagen aan het varen. Het landschap werd steeds meer bezaaid met ijsschotsen. En op een dag, Anja stond in het kraaiennest, was Anja nog gelukkiger dan ze ooit was geweest. "Land in zicht, land in zicht!", riep ze. Eindelijk, eindelijk na al die dagen op zee waren ze aangekomen op Antarctica! Iedereen was dolblij: ze hadden hun eindbestemming bereikt! Maar vooral Anja was blij. Eindelijk was haar droom uitgekomen!

Toen de loopplank was uitgeschoven wou Anja als eerste aan land. De kapitein vond dat goed, dus deed ze dat. Toen ze op het laatste puntje van de loopplank stond, dacht ze: hier moet ik van genieten. Ze zette haar eerste voet op het ijs, zette toen haar andere voet, verzette weer haar eerste voet en terug de andere, liep in de richting van de heuvels verderop en plots ... was ze verdwenen. "Anja!", riepen Ronan en Sofia. "Ik ga kijken," zei Ronan. "Ik kom mee!", zei Sofia. "Ik ook," zei Maarten. Zo gingen Ronan, Sofia, Maarten en Violet, nog een andere wetenschapster, ook het ijs op, op zoek naar Anja.

Anja, die door een groot gat was gevallen, bevond zich nu in een grote ruimte maar het was donker dus ze kon niets zien. "Auw mijn been," kreunde ze. In de verte hoorde ze haar naam roepen. Ze wilde antwoorden maar haar ribben deden pijn, dus dat ging niet. Vijf meter daarboven waren ze Anja nog steeds aan het zoeken. "Kom eens kijken," riep Violet plots. "Wat is er?", vroeg Maarten, die een eindje daarvandaan naar Anja aan het zoeken was. "Hier is een groot gat," zei Violet. "Zou Anja daardoor gevallen zijn?" "Anja!", riep Ronan en hij wachtte even. "Ze antwoordt niet." "Ik denk ook niet dat ik iets zou kunnen zeggen als ik zo'n val zou maken," zei Sofia. "Dat is natuurlijk ook weer waar," zei Ronan. "Wie gaat er naar beneden?", vroeg Violet. "Oh, ik ben het touw en de lamp vergeten mee te nemen," zei Maarten en hij liep terug naar het schip. Even later kwam hij terug met veel stevig touw en een grote lamp. "Ik zal naar beneden gaan," zei Ronan. Zeven minuten later was Ronan aan de afdaling begonnen. Eigenlijk is dit best eng, dacht Ronan, maar het is avontuurlijk en daar hou ik van. "Oh, dit touw is echt ruw," zei hij en blies op zijn linker- en daarna op zijn rechterhand. "Had Maarten niet een touw van zijde kunnen meebrengen?" Intussen was Ronan al op de grond terecht gekomen, op zijn achterwerk weliswaar, maar dat kwam omdat hij het touw iets te vroeg had losgelaten. "Ben je al beneden?", klonk het van boven. "Ja hoor!", riep Ronan. "Is Anja daar?" Dat was de stem van Sofia. "Dat weet ik niet, ik ben nog maar net beneden," zei Ronan. "Wacht, ik kom ook!", riep Sofia. "Ik kan niet veel anders doen," riep Ronan terug. Even later stond Sofia naast Ronan op de grond. "Zou Anja hier zijn?", vroeg Sofia. "Ik weet het niet, ik zie niets." "Doe de lamp dan aan, slimmerik." "Goed idee!" Ronan stak de lamp aan en de ruimte waarin ze zich bevonden, baadde in het licht. "Hé, kijk, daar ligt Anja!", riep Sofia. "We hebben Anja gevonden!", riep ze naar boven. "Komen jullie ook naar beneden?" Zo stonden ze even later allemaal rond Anja.

"Ze is flauwgevallen, denk ik," zei Violet. "Heeft er iemand een idee hoe we haar boven krijgen?" "Nee," zei Ronan. "Ik heb ook geen idee," zei Maarten. "Misschien," begon Sofia, "ligt hier wel materiaal dat we kunnen gebruiken om een draagplank te maken." "De kapitein had hout mee. Misschien kunnen we dat gebruiken!", riep Violet opgewonden. Violet en Maarten gingen terug naar boven. En even later, wat eindeloos wachten leek,

kwamen ze terug naar beneden met planken, spijkers en een hamer. “Wie is er hier een handige Harry?”, vroeg Violet. “Ik timmer thuis wel eens iets ineen,” zei Ronan. “Maarten?”, vroeg Violet. “Oh nee, ik sla altijd op mijn vingers,” zei Maarten snel. “Ik doe het wel alleen,” zei Ronan. Toen Ronan bezig was, was er een hels kabaal in de grot. Daar kon Sofia niet tegen dus ging ze er een beetje rondhangen. Plots zag ze iets glinsteren. Ze ging dichterbij kijken en zag tot haar verbazing dat het kristal was.

“Wow,” fluisterde ze. Sofia liep terug naar de anderen en vertelde hen wat ze had gezien. “Ik stel voor,” zei ze, “dat we straks wat kristal meenemen en later nog eens op onderzoek komen.”

Ronan was klaar met zijn plank, dus konden ze naar boven. Ronan en Violet zorgden ervoor dat Anja veilig bovenkwam en Sofia en Maarten namen wat kristal mee. Zo liepen ze terug naar het schip. Het was even schrikwekkend geweest, want Violet was bijna gestruikeld over een pinguïn. Toen ze op het schip aankwamen, richtte de dokter zich direct tot Anja. Ze genas snel van haar wonden.

De volgende dag konden ze al op onderzoek gaan in de grot. Ze waren nog maar net in de grot toen Ronan wegliep en terugkwam met kristal in zijn hand. Hij ging op zijn knieën voor Anja zitten met het kristal (in de vorm van een bloem) voor zich uit. “Dit heb ik je altijd al willen geven,” zei hij. “Dank je wel,” stamelde Anja. Uiteindelijk werd het toch nog een superexpeditie voor Anja, ondanks de blauwe plekken.

Verhaal door Jolinde Van den Bergh, Basisschool De Ark, Kessel-Lo.



## De witte vlaktes

Hallo, ik ben Céline Antarctica. Ik weet wat je nu denkt: hahaha, Antarctica! Ja, dat is echt mijn achternaam. Het is een lang verhaal.

Het was 19 mei 1946, mijn verjaardag. Het was een stralende dag. Gewoonlijk kreeg ik van mijn ouders niet veel, maar vandaag werd ik 12, en ik werd verrast. We gingen met het hele gezin (12 broers en zussen, mijn ouders en ik) naar de dierentuin. Ik was zo blij, mijn dag kon niet meer stuk! Na een lange treinrit werden we aan de ingang van de dierentuin verwelkomd door een sprekende gorilla. De man in het pak gaf me een dikke kus omdat hij hoorde dat ik jarig was.

Nadat we de insectenhal en het aquarium bezocht hadden, namen we het toeristentreintje dat je door het grote park voert. We reden langs een huppelende tijger, een olifant met serieuze buikpijn, een hert met een koptelefoon, een koning leeuw en een fiere pauw, zebra's, bruine beren en giraffen, en dan langs een groep pinguïns... Ze keken zo triestig, ze waren zo alleen... Ik werd helemaal koud vanbinnen en bleef achterom kijken tot ik ze niet meer zag. Het treintje reed verder. In mijn hoofd zei een stemmetje: keer terug. Heel de voormiddag hoorde ik het stemmetje opnieuw: keer terug, keer terug.

Het was lunchtijd. Ik had niet veel honger, mijn buik snoerde dicht als ik aan de pinguïns dacht. Ik stopte mijn volle boterhamdoos terug in mijn rugzak, en zei aan mama dat ik naar het toilet ging. Maar toen ik aan de deur kwam, ging ik niet naar binnen. Ik schoof langs de muur op de toppen van mijn tenen naar buiten. Ik wandelde rechtdoor. Waar waren de pinguïns nu weer? Was het naar links of naar rechts? Ik herkende de pauw, het hert met de koptelefoon en de bruine beren. Ik bleef de weg volgen en plots zag ik ze! Ik begon met hen te praten. Ze vertelden me dat ze geen thuisland hebben. Ze hadden van hun voorouders gehoord dat ze eigenlijk thuishoren in

een gebied met witte vlaktes, zonder gebouwen en zonder bezoekers. Hier is het zo druk en groen. Ze horen hier echt niet thuis.

Plots kreeg ik honger, haalde er mijn boterhammen uit, alsook de aardbeien en het potje witte suiker dat erbij hoort. De pinguïns zagen de suiker en zeiden dat dit leek op de witte vlaktes. Ik was aan het denken hoe ik hen kon helpen. Hoe kon ik hen toch terug naar hun thuisland brengen? Toen kwam er een klein, oud mannetje met lang grijs haar en rode puntschoenen naar ons. Hij had ons gesprek gevolgd en zei dat hij kon helpen. Hij kon mijn potje suiker omtoveren tot grote witte vlaktes, maar we moesten zelf tot het onderste deel van de aardbol geraken. Ik trommelde onmiddellijk de vogels van de zoo op: flamingo's, arenden, haviken, parkieten, papegaaien, pelikanen, de pauw, uilen, ze waren allemaal bereid om aan de grote tocht te beginnen.

Door weer en wind, onze vuisten geklemd in hun veren, vlogen we over Europa, over de blauwe Middellandse zee, over het bruine Afrika en opnieuw over de blauw-zwarte oceaan, naar het pinguïngebied. We landden op een grijze zone, een land waar ooit wel iets was geweest, maar waar alles verlaten en afgestorven was. Het kleine grijze mannetje haalde zijn toverstokje uit. Hij boog zich over mijn suikerpotje en de grote dode grond werd stralend wit. Zo ver je kon kijken zag je suiker, of was het ijs geworden? De pinguïns dansten van geluk. Ze zochten hoe ze mij konden bedanken, en kwamen op het idee om hun land naar mij te noemen, namelijk: Antarctica.

Ze hadden echter nog één probleem: er was geen water om te drinken en dus waren er ook geen vissen om te eten. Ik had wel nog een drinkbus in mijn rugzak, maar er zat niet veel water meer in. Het wijze mannetje beval de pelikaan om suiker te scheppen met zijn bek en dit te mengen met mijn water. De pelikaan deed dit zo ijverig dat er een stroom ontstond. Op het einde van de stroom daalde het gesuikerde water in een echte waterval. Prachtig was dat! De vissen uit de oceaan kwamen ook proeven van dit lekkere water, waardoor de pinguïns hun buikje vlug konden vullen.

Plots zag ik de zon ondergaan. Oei, dacht ik, wat zullen mijn mama en papa denken? Zou ik niet beter teruggaan naar mijn broers en zussen? De parkietjes misten hun mama ook. Tussen al hun gekleurde veren mocht ik mee vliegen. Ik keek nog eens achterom en zag de mooie witte vlakte. Ik was zo blij dat ik de pinguïns naar hun land teruggebracht had. Ik kon me geen mooiere verjaardag wensen.

Kan je nu geloven waarom Antarctica Antarctica heet?

Verhaal door Juliette Stofferis, Vrije Centrumschool Klein Seminarie, Roeselare.





## Vakantie op Antarctica

Hallo, ik ben Sterre. Ik ben 11 jaar. Mijn ouders zijn gescheiden en ik woon samen met mijn twee broers, Joppe en Seppe, bij mijn papa. Mijn papa is een ontdekkingsreiziger. Deze zomer wordt super. We mogen alle drie mee op ontdekkingsreis naar Antarctica. Mijn broers en ik blijven natuurlijk op de basis terwijl papa aan het werk is.

Na een lange reis vliegen we boven Antarctica. Het is onbeschrijfelijk. Er is alleen maar ijs. Papa kijkt aandachtig door het smalle raampje van het vliegtuig en Senne ligt alweer te snurken. Hij is acht jaar. Joppe speelt met zijn vliegtuigje van Playmobil. En ik, ik denk aan wat er ons allemaal te wachten staat. Het is wel een beetje eng, stel dat er iets ergs gebeurt... Papa roept me en zegt dat ik heel goed voor mijn broertjes zal moeten zorgen omdat ik de oudste ben. Ik ga akkoord. Dan hoor ik de piloot door de speaker zeggen dat we gaan landen. Eens we geland zijn moeten we nog een bootreis maken van twee uur voor we aan het basisstation aankomen. Ik ben heel opgewonden! Het was echt een vermoeiende reis. In de verte zien we het basisstation al liggen.

Oh my god! Wat is dit? Ik had me een prachtig ijspaleis voorgesteld en wat krijg ik in de plaats? Een stoffig kamertje met drie bedden, jawel drie bedden. Dit wil zeggen dat ik twee maanden met mijn broers moet doorbrengen in dezelfde kamer! We hebben daarbij nog een heel klein badkamertje met een oude zielige douche. Daar gaat mijn luxeleventje. Papa had me gewaarschuwd dat er niet al te veel luxe zou zijn, maar dit? Ik wil en moet hier weg! Joppe en Senne vinden het mega leuk. Ze zien het al helemaal zitten om de beestjes die in onze kamer rondkruipen te zoeken en onderzoeken. Dan roept papa ons. Hij legt ons uit waar we allemaal mogen komen en wat we mogen en vooral niet mogen doen. Ik luister aandachtig, maar met nog steeds een boze blik in mijn ogen. Plots wordt mijn aandacht getrokken naar een grote deur. Er staat op geschreven 'VERBODEN

TOEGANG'. Het wordt hier precies al een beetje leuker. Lang leve het avontuur. Ik vrees dat ik dit toch van dichtbij zal moeten bekijken. Na een lange uitleg, die ik eigenlijk niet helemaal heb gevolgd, worden we naar onze kamer gestuurd. Ik vertel het plan om de waarheid achter die deur te zoeken aan Senne en Joppe. Ze hebben beide zin in een beetje avontuur en gaan akkoord.

De volgende morgen om 7 uur sluipen we weg uit onze kamer richting de deur met verboden toegang. We komen onderweg een collega van papa tegen. "Wat doen jullie hier?", vraagt de meneer streng. "Euh, mijn papa zei dat we moesten komen," verzin ik. Hij gelooft me en we lopen verder. We komen bij de deur, ik neem de klink vast en met een krakend geluid gaat de deur open. Ik durf bijna niet te kijken. Ik doe mijn ogen open en zie allemaal beenderen. Aaaaah, duizenden beenderen. Ik slik even en mijn broertjes roepen in koor: "Cool!" Ik vind dit helemaal niet cool, wat zou dit zijn? Als we ons omdraaien staat papa in de deuropening. Hij vertelt ons dat het skeletten zijn van honden, die andere reizigers hier ooit hebben achtergelaten bij een missie.

Papa is wel heel erg boos en teleurgesteld in mij. Hij dacht dat ik verstandiger was en dat ik het goede voorbeeld zou geven aan mijn broertjes. Ik loop terug naar mijn kamer en barst in tranen uit. De jongens proberen me te troosten. Ik wil hier weg. Morgen loop ik weg en ik kan de jongens overtuigen om mee te gaan. Morgenvroeg lopen we weg, dat is zeker. Om 6 uur 's morgens maak ik de jongens wakker. Ik heb geen oog dicht gedaan. Senne is echt nog moe en raakt niet uit zijn bed. Na lang aandringen staan we alle drie warm ingeduffeld klaar om aan ons avontuur te beginnen. We lopen verder en verder weg van de basis. Opeens begint het heel hevig te waaien en te sneeuwen. Joppe is bang en ik druk hem dicht tegen me aan om hem gerust te stellen. Ik moet wel toegeven dat ik ook een beetje bang ben. De sneeuwbuien worden alsmaar erger en we hebben geen enkel idee waar we nu zijn. Was papa maar hier! Even verderop zie ik een groot gat in de sneeuw. We rennen ernaartoe om te schuilen, maar bij het binnenlopen glijden we als op een reuze glijbaan naar beneden in het gat. Het is er pikdonker. Gelukkig hebben we een zaklamp bij. In de verte zien we een klein lichtje. Ik loop erheen hand in hand met mijn broertjes. Wat heb ik hen toch aangedaan? Op het einde van de gang zien we een grote deur gemaakt van ijs. Met al onze kracht duwen we de deur open. Wat we daar zien is onvoorstelbaar! We zien een reusachtige waterval en prachtige bomen. De zon schijnt recht in onze ogen.

Er komt een vreemd iets op ons afgelopen. Het is half mens, half rendier. Zijn naam is 'Trianus'. Hij heet ons welkom in zijn land 'Bellus'. Al snel worden we dikke vrienden. We leren allerlei leuke wezentjes kennen en zwemmen met hen aan de waterval. Zalig! Dit is pas vakantie. Na enkele dagen vol plezier, bedenken we dat papa nu wel heel ongerust zal zijn. Trianus legt ons uit dat we niet zomaar terug naar de mensenwereld kunnen. Daarvoor moeten we de magische sleutel vinden van de poort naar de mensenwereld. Deze sleutel moeten we zoeken in de Berg der Duisternis. Die bevindt zich helemaal aan de andere kant van het land Bellus. We moeten wel beloven dat we nooit aan iemand over Bellus vertellen. Dat doen we.

We maken ons klaar en vertrekken naar de duistere berg. Het wordt een hele tocht. We zullen moeten vechten tegen het volk van de Duistere Berg, de Troela's. We nemen afscheid van onze vrienden en daar gaan we dan. Na uren wandelen komen we bij de berg aan. We zien er al helemaal modderig uit maar hebben alle hindernissen overleefd. Plots worden we omringd door lelijke wezens. Dit moeten de Troela's zijn. Gelukkig heeft Trianus ons verteld dat ze niet tegen lichtflitsen kunnen. Ik had van op de basis een foto toestel meegenomen en haal het voorzichtig uit mijn zak. Na enkele flitsen hebben we alle Troela's verslaan. We gaan vlug op zoek naar de sleutel en vinden hem bijna onmiddellijk. Dat was gemakkelijk! De mensenwereld ligt onmiddellijk achter de berg en we lopen zo snel we kunnen naar de grote poort, duwen zo hard we kunnen en glijpen naar buiten. De poort valt met een harde klap dicht achter ons. In de verte zien we het basiskamp al liggen. We gaan er snel naartoe. Op de basis zien we papa heel triestig op een stoel zitten. We vliegen hem in de armen. Wat is hij opgelucht. Hij was echt doodongerust. We spreken af om onmiddellijk weer naar huis te vertrekken. Mijn broers en ik, wij hebben een prachtig geheim en een fantastisch avontuur achter de rug. LANG LEVE ANTARCTICA!!!



## De Pinguïn stad

Het was een mooie dag. Een beetje koud, een beetje winderig, maar een lekker zonnetje verwarmde Pongs snoet. De zomer was bijna gedaan, binnenkort zou de grote duisternis terug zijn. Pong zag dit niet zo zitten. Hij was er een beetje bang van. Maar dat ging hij niet zeggen. Nee, meneer, zo laf was hij niet! Hij deed gewoon zijn ogen een beetje meer dicht en kroop lekker tegen een ander aan. Zo had hij ook nog een beetje een babbel en een beetje gezelschap.

Pong was een Adélie pinguïn. Hij was nog jong, maar wist nu al dat hij tot een speciale soort hoorde. De Adélie pinguïns waren veel slimmer dan dat de rest van de wereld wist. Ze hadden hun eigen taal, hun eigen gewoontes die al eeuwen lang doorgegeven werden van vader op zoon en van moeder op dochter. Ze hadden hun verhalen en legendes. Eén van de legendes was de favoriet van Pong. Zijn moeder vertelde toen hij klein was, zelfs toen hij nog in zijn ei zat, over een enorme verdwenen Pinguïnstad. Deze Pinguïnstad was gebouwd door hun voorouders en was een pareltje van pinguïnbouwkunst. In de stad stonden grote, elegante gebouwen, uitgehakt in het prehistorische, blauwe ijs. Er waren veilige visplaatsen, ver weg van hun aartsvijanden, de andere vogels. Natuurlijk moesten ze nog uitkijken voor de Orka, maar met een beetje oefening konden ze wel gemakkelijk de aanvallen van de Orka ontwijken. De wanden van de stad waren in staat om het zomerlicht te absorberen en terug te kaatsen tijdens de grote duisternis. Zo werd het nooit echt donker.

Toen kwam de grote ramp. Niemand weet wat er precies gebeurde. De aarde schudde, er was enorm gekraak, de pinguïns raakten in paniek en stonden te trillen op hun flappers. Opeens klonk er zo'n luide brul, dat iedereen alles liet vallen waar ze stonden en ze voor hun leven naar buiten renden. In de weken erna hoorden ze af en toe nog een gebrul en een gekraak en niemand was ooit nog terug gekeerd naar de stad. Een eeuw was ondertussen verstreken en niemand wist nog waar de ingang van de mooie stad was. Stilletjes aan werd de stad een legende. Iets om tijdens de grote duisternis over te dromen.

Voor de duisternis kwam, duurde het nog weken. Pong ging op zoek naar zijn vrienden Pang en Ping. Peng was er niet bij want hij was gestraft door zijn moeder. "Hey Pong, heb je het al gehoord?", vroeg Pang. "Nee," zei Pong. "Gisteren waren Peng, Ping en ik op zoek naar een lekker visje, maar we zagen een raar wezen bij de rotsen. We hebben ons snel verstopt achter een bergje sneeuw. Het was iets zeer groot en had twee lange poten. Ze hadden geen snavel." "Ja," riep Ping opgewonden, "en ze hadden een vacht die ze aan en uit konden doen!" Pong wou dit wezen wel eens zien. "Zouden ze er nog zijn? Kunnen we eens gaan kijken?", vroeg Pong. "Nee hoor, daar gaan we niet meer naartoe! Wie weet wat ze allemaal doen! Wie weet eten ze wel kleine pinguïns! Wie weet willen ze jassen van ons maken!", riep Ping met een hysterisch toontje. "Goh, is het al zo laat?", vroeg Pang en draaide zich om en liep snel weg.

Pong bleef achter met een verbaasde blik in zijn ogen. Wat een lafaards, dacht hij. Zo ben ik niet hoor. Nee, meneer! Pong draaide zich om en ging op weg naar de rotsen. Hij wou dit wezen wel eens grondig en van dichterbij bekijken. Toen hij bij de rotsen aankwam, zag hij iets heel erg vreemd. Er lag iets ENORM in het water. Het was grijs en echt ENORM! Pong schrok zich een bult en sprong snel een hoopje sneeuw in met zijn bek. Zo, nu was hij niet meer te zien... Heel voorzichtig trok hij zijn kop net genoeg uit de sneeuw om te kijken of het enorme ding hem had gezien. Nee, het lag daar nog steeds in het water te niksen. Stilletjes en flapper voor flapper schoof Pong dichterbij, tot hij maar een paar meter verwijderd was. Het ding had hem nog steeds niet gezien. Hij raapte wat sneeuw bijeen, vormde er een mooie ronde bol van en smet dat naar het ding. Ploef! Pong sprong al een stap achteruit, voor het geval dat... Maar nee, niets. Zou ik durven?, dacht Pong. Zo ver mogelijk verwijderd als hij kon, stak hij een flapper uit richting het ding. Tik, deed zijn flapper. Pong kromp in elkaar uit schrik dat het ding hem nu wel zou zien en opvreten. Maar weer niets... Opeens hoorde hij rare geluiden. Dit had hij nog nooit eerder gehoord. Wat was dat? De geluiden klonken van boven hem. Pong keek omhoog en zag een raar wezen naar hem kijken. Het wezen stond op het ding en leunde naar voor om naar hem te kijken. Heel eventjes keken ze elkaar recht in de ogen. Toen had Pong het gehad. Hij rende zo snel als zijn flappers hem konden dragen weg van het ding. In zijn haast om weg te geraken, lette hij niet op welke kant hij uitging. Weg wou hij, alleen maar weg! Maar zo liep hij rechtstreeks naar het kamp van de wezens. BOEM PATAT! Pong viel met zijn flappers omhoog recht op zijn snavel. Verdwaasd schudde hij de sneeuw van zijn kopje af. Hij keek waarover hij gevallen was. Een groot, bruin, lang stuk hout lag in zijn weg. Plots bleef Pong doodstil zitten. Hij had het gevoel dat er iets heel erg dicht bij hem naar hem stond te kijken... Voorzichtig keek hij om zich heen en zag dat er een wezen vlak bij hem stond. Hij voelde nog net dat hij opgepakt werd en toen werd alles donker.

Pong werd zachtjes wakker. Hij lag eigenlijk wel lekker, maar AUW, wat deed zijn flapper pijn! Hij kon hem helemaal niet goed bewegen. Hij keek er naar en zag dat er iets zacht en wit rond zat. Op dat moment kwam een wezen de ruimte binnen. Pong was doodsbang. Wat gingen ze met hem doen? Het wezen keek naar hem met grote blauwe ogen en reikte hem een klein visje aan. Hoh! Honger! Daar had Pong nog niet aan gedacht! Zou hij? Heel voorzichtig? Misschien? Hij had te veel honger en pakte het visje met een heel voorzichtige hap van het wezen over.

Pong werd goed verzorgd door de wezens. Een paar dagen gingen voorbij. Langzaam werd hij beter en leerde hij deze wezens te vertrouwen. Toch een beetje. Het wezen dat hem altijd een visje bracht, deed het witte verband uit en zette Pong op de grond. Voorzichtig zette Pong een flapperstap. Het ging! Hij wandelde wat rond. Toen pakte het wezen hem weer op en zette hem buiten in de sneeuw. Het wezen draaide zich om en liep weg. Pong keek hem na. Toch niet zo griezelig als hij gedacht had. Ok, nu naar huis. Mama zal zo ongerust zijn. Hij wandelde terug. Ook hier waren er rare stilstaande dingen. Blijkbaar hielpen die dingen de wezens om te graven, want er zaten overal gaten in de sneeuw. Pong kon zijn nieuwsgierigheid weer niet in bedwang houden en besloot nog eventjes te gaan kijken. Dat zal nu toch wel niet erg zijn?! Hij snuffelde rond, keek in de gaten en net toen hij wou doorgaan, zag hij uit een hoek iets bekend. Dat kon toch niet? Hij zag in een groot gat, aan de zijkant, pinguïntekens. Deze tekens waren deel van zijn volk. Ze leerden er over als ze leerden over hun geschiedenis en hun legendes. Dit kon hij niet laten liggen! Hij moest verder! Flapper voor flapper stapte hij de sneeuwgroten in. Een tijdje wandelde hij door een gang tot hij plots in een enorme ruimte stond. WAUW, wat was het hier licht! Pong

keek rond en zijn snavel viel open van verbazing. Prachtig blauw ijs, geweldige gebouwen, dit was het! Pinguïnstad!!! Heel stil was het daar. Maar zo mooi. Hij moest snel naar zijn familie om dit te gaan vertellen. Iedereen kon terugkomen! Terwijl hij door de stad liep, zag hij iets vreemd. Er zat iets donker in het dak van de stad. Een lang, rond, bruin, ding. Het had uitsteeksels en lag heel stil in het ijs. Pong kon zien dat er heel wat kapot gegaan was in de stad onder dit nieuwe ding. Zou dit de oorzaak kunnen geweest zijn van het verlaten van de stad? Zou het nog gevaarlijk zijn? Precies niet... Het leek eigenlijk op dat andere ding dat hij had gezien in het water. Maar dan net iets anders. Hmmm, toen hij zich omdraaide, sprong hij twee meter in de lucht! Het wezen dat zijn flapper had verzorgd, stond achter hem! Bij de grote Pinguïn! Die had hij niet gehoord. Het wezen keek omhoog. Hij keek verbaasd naar het ding. "De Endurance!", riep het wezen luid. "Eindelijk hebben we het gevonden!" Pong keek verbaasd naar het wezen. Uit de ingang kwamen meer van die wezens. De wezens zagen het ding en waren stomverbaasd. Opeens was het stil. De wezens zeiden niets meer. De Endurance was een schip dat vastgelopen was in het ijs. Dat moet dat enorme gekraak en geschud veroorzaakt hebben. Elke keer dat het schip verder in het ijs zakte zal het een enorm lawaai gemaakt hebben. Pong dacht toen: Laat ik mijn vrienden gaan halen! Toen hij buitenkwam zag hij zijn vriendjes die naar hem op zoek waren. "Hey!", riep Pong luid. Ping, Pang en Peng liepen op hem af met tranen in hun ogen. "We hebben je zo gemist," zei Ping. "Waar was je al die dagen?" "Ik had me verwond en de rare wezens op lange poten hebben me geholpen," zei Pong. Ze omhelsden elkaar.

Achter hun hoorden ze opeens een grote knal. "NEE!", riep Pong heel luid. Ze keken alle drie naar het ding dat naar boven werd gehesen. Ze liepen alle drie samen naar de plaats van de knal en ze zagen de Pinguïn stad. "Het is dus geen legende!", zei Pang. "Ik ga de pinguïns halen," zei Ping. Twintig minuten later stond Ping daar terug met heel de pinguïnstad. Pong probeerde te communiceren met het wezen, maar ze verstonden hem niet. De stamoudste Pung had die wezens al eens eerder gezien. "Het zijn mensen!", riep hij luid. Hij pakte zijn boek en schreef er iets in. Hij schreef: Dit is een oude stad van ons volk. Mogen wij de pinguïnstad terug hebben? De stamoudste had ooit in een zoo gewoond en daar heel veel geleerd over de mensen. Zo had hij ook hun schrift geleerd. De mensen wisten niet waar ze het hadden. Ze begrepen wel dat de stad iets was dat ze verborgen moesten houden, anders zou er niets van overblijven. Ze knikten naar de pinguïns. Met een paar tekens lieten ze een hoop sneeuw in het gat vallen waar de Endurance had gezeten. Zo was de stad weer verborgen.

Sinds toen wisten de pinguïns dat veel legendes kloppen. En ja hoor, we wonen nu nog altijd in de pinguïnstad waar we geen duisternis meer hebben. De mensen zijn nog altijd onze beste vrienden en hebben geen woord gezegd over ons bestaan!

Verhaal door Mattis Vanhaecke, Basisschool De Ark, Kessel-Lo.



### 3 jaren, 3 uren, 3 minuten, 3 seconden lang

Ik heb het koud, vreselijk koud. Hoe lang zit ik hier al? Eén jaar? Twee jaar? Geen idee. In het begin kon ik de tel bijhouden, op mijn horloge stond de datum. Nu is hij kapot. Door Ijskar. Ijskar is mijn klein poolvosje. Hij loopt al heel lang met me mee. Het is een schatje. Hij jaagt veel op sneeuwkonijnen. We eten ze dan samen op. Maar stilletjes aan beginnen ze me de keel uit te hangen.

Ik smelt een koud stuk ijs in mijn nog koudere handen. Zo voelen ze toch aan. Ik denk terug aan Antice. Dat ik aan hem durf te denken! Hoewel het erg logisch is... Als hij er niet was geweest, was ik nu ook niet op de koudste en witste plek op aarde. Monster!

Ik zet me neer. Ijskar komt tegen me aan liggen. Ik streel hem door zijn vacht. Hij heeft koud. Net als ik. Opeens valt mijn oog terug op mijn linker pink. Die is wit en hard, er bijna afgevroren. Ook mijn andere vingers, tenen en neus zijn gevoelloos. Ik stel me recht en loop zo hard ik kan. Ijskar loopt met snelle passen mee. Ik voel me opwarmen. Uitgeput stop ik en kijk voor me uit. Ik had er nog nooit over nagedacht dat Antarctica zo mooi is. In de verte zie ik een paar Ezelpinguïns in het water springen. Wat is dit koude continent toch prachtig.

Ik voel Ijskar onrustig worden. Ik weet wat het betekent: er komt waarschijnlijk een white-out. Die wind gaat aan een snelheid van ongeveer 200 km/uur. Je kunt dan gewoon niet meer vooruit lopen. Ik besluit te schuilen. Ik heb al te veel slechte herinneringen aan die sterke winden. Ik volg Ijskar op de voet. Hij loopt naar een inham en ik loop de inham in. Een perfectere plaats kon ik me niet voorstellen om in te schuilen. Ik leun tegen het ijs aan. Het is niet sterk genoeg. Krak! De ijsmuur breekt. Ik zie een hele gang voor me. Onrustig loop ik Ijskar achterna. Ik voel de grond onder me kraken, maar ben zo dom om toch door te lopen. Het ijs breekt en ik val dieper en dieper zonder aan maar iets te denken.

Veel later open ik mijn ogen. Ik zie nog heel wazig, alles is wit. Wanneer ik mijn krachten teruggevonden heb, zet ik me recht. Toch voel ik me nog heel slap. Ik heb overal vreselijke pijn alsof mijn lichaam elk moment ineens kan brokkelen. Ik kijk rond en zie zo een vijftal meter van mij, Ijskar liggen, bedolven onder de sneeuw. Ik staar naar hem en dan loop ik naar hem toe en schud hem heen en weer. Geen reactie. Ik pak hem op en leg hem in mijn armen. Ik hoop maar één ding: niet dood zijn, Ijskar!

Mijn hart moet toch ooit eens gelucht worden? Ik moet toch ooit eens mijn verhaal kunnen vertellen aan iemand? Ik kies niet voor de witte dode muren, ik kies voor Ijskar. Hij leeft. Daar ben ik al vreselijk blij mee. Maar hij is er niet veel beter aan toe als ik. Na de val zitten we nu al zeker meer dan twee weken in de dichte, witte en diepe kloof. Zonder al te veel eten. Ik begin mijn hart te luchten tegen Ijskar. Niet dat die er veel van zal snappen...

“Lieve Ijskar, het is allemaal zo moeilijk te begrijpen, maar ik zal het vertellen.” Ik zucht. “De hele affaire begon op de middelbare school, Sint-Angela. Ik was 16 jaar maar zag eruit als een kind van 5 à 6 jaar. Ik ben een dwerg van precies 1,20 m groot. Je kunt al begrijpen, beste Ijskar, dat ik het onderwerp werd van alle roddels.” Ik slik en kijk recht in de grote ogen van Ijskar. Het is precies alsof hij me echt begrijpt. Ik vertel onrustig verder met een kleine trilling in mijn stem. “Mijn hele wereld veranderde op een zonnige dag ergens in juni. Ik kan me dat moment nog heel goed herinneren. Ik zie het nu nog voor mij... Hij komt het schoolplein op wandelen. Hij liet meteen alle meisjesharten sneller slaan. Hij had donkerblonde krullen en diep blauwe ogen. Al meteen was hij de populairste jongen van de hele school. Hij heette Antice. Zijn naam klonk als muziek in mijn oren. Nu niet meer. Ik haat hem! Je zou voor minder, wat hij me heeft aangedaan...” Ik kijk kwaad voor me uit. “Alle roddels werden vlug omgetoverd tot mooie praatjes. Nu met Antice als onderwerp. We hadden toch iets gemeen.” Ijskar kruipt dicht tegen me aan. We krijgen het allebei een beetje warmer. Ik leg me neer op het wit, koud, hard en nat ijs en val vlug in slaap.

Ik word wakker van het felle licht dat in mijn gezicht schijnt. Benieuwd kijk ik naar boven, het gat waar ik een paar weken eerder was doorgevallen lijkt een mooie fonkelende lamp. Je beseft niet hoe blij ik was. Ik kijk recht in de zon! Hoe lang was het geleden dat ik zon had gezien? Ik kijk verrast naar Ijskar. Hij kwispelt en huppelt heen en

weer. Hij is zeker even gelukkig als ik. Ik kijk opnieuw in de stralen van de zon. Ik kan het niet geloven. Na al die tijd van onrust, donker en kilte zie ik de zon. Er komt weer leven in mijn lichaam. Ik voel de warmte door me heen stromen en laat mijn vingers in het felle zonlicht warmen. Niet dat het veel uitmaakt, maar het voelt toch goed aan. Ik voel de warmte door mijn lijf stromen, dezelfde warmte als toen ik Antice voor het eerst zag. Ik besluit mijn verhaal verder te vertellen aan Ijskar. Het lijkt echt alsof hij luistert en met me meeleeft. Hij is echt mijn vriend geworden. Ik vertel hem het deel waar ik 'in beeld' kom.

"Antice was dus een beeldschone jongen. Maar hoeveel meisjes er ook verliefd waren op hem, hij keek niet naar hen om. Behalve, behalve naar mij. Ik ben natuurlijk niet het normaalste meisje. Misschien is hij daarom zo aangetrokken door mij. Het begon na de Literatuurles. Hij stond me op te wachten. Niet dat ik dacht dat hij stond te wachten op mij! Wel dus. We praatten die dag veel over koetjes en kalfjes. We begonnen elkaar echt goed te leren kennen en we brachten veel tijd samen door. De roddels stopten over mij, de mooie praatjes stopten over hem. Ik werd nooit meer uitgelachen sinds ik bij Antice was. Ik kwam vaak bij hem thuis, bleef zelfs vaak slapen. Hij had een bijzonder mooi huis. Een huis dat uitkeek op de zee, bij de haven." Ijskar snuffelt onrustig over het koude ijs. Hij graaft met zijn poten in de witte massa. Ik denk dat hij iets geroken heeft, iets van eten. Ik heb het mis. Ijskar graaft verder en ik zie iets wat ik liever niet gezien had. Een skelet. Het maakt me bang. Ik begrijp dat dit ook het eindstation is van mijn leven. Ik probeer er even niet aan te denken. Het lukt niet. Het gevoel dat ik niet de eerste mens ben die hier vastzit is vreselijk. Ik probeer mijn gedachten terug te verzetten naar andere stomme en nare gedachten. Antice. Ik vertel verder aan Ijskar. "Eigenlijk ben ik hier terecht gekomen door Antice. Hij heeft me naar hier gebracht op een lenteavond. Ik was bij hem thuis waar we gezellig aan het kletsen waren met een theetje en een koekje. Opeens viel mijn oog op een klein deurtje in zijn kamer. Ik was benieuwd en vroeg wat er achter zat. Ik kreeg een bot antwoord: dichtgemetseld. Hij zei het op een toon dat ik er niets van geloofde. Toen Antice naar het toilet ging, besloot ik op onderzoek te gaan. Het klinkt misschien kinderachtig maar ik moest kost wat kost weten wat er achter dat deurtje schuilde. Ik liep er naar toe en ontgrendelde het deurtje. Voorzichtig draaide ik de klink om en deed de deur open. Wat ik zag, was te schokkend." Als ik ooit terug naar de mensenwereld ga, vertel ik alles. Dan is Antice er misschien al lang niet meer, je weet maar nooit. Ik ben woester dan woest maar vertel gretig verder tegen Ijskar. "Ik zag geen dichtgemetselde muur, maar een..." Ik verslik me in mijn eigen woorden. "Ik zag een kamer vol met dode zeehonden, veel pelsen en een paar levende zeehonden in hele kleine koten. Ik wist het meteen. Antice maakte bontjassen. Ik vond het vreselijk en nam mijn GSM van tafel. Net toen ik op punt stond de politie te bellen kwam Antice binnen. Ik stond oog in oog met hem. Ik werd vreselijk bang. Het was alsof hij al wist dat ik was gaan neuzen. Hij had chloroform vast. Geen enkele ontsnapping mogelijk. Verder weet ik niets van wat er is gebeurd. Ik weet alleen dat ik wakker werd op Antarctica. Helemaal niet ver van ons land, maar toch te afgelegen om te worden ontdekt." En nu zit ik nog dieper vast in een kloof, waar waarschijnlijk nooit iemand nog zal komen. De zon gaat onder. Ik leg me neer. Ik sluit mijn ogen en ik weet dat ik deze nooit meer zal openen.

Verhaal door Ruth Van Hecke, De Rank, Wezemaal.





### **Wat bevindt zich in dat gat?**

Koen, Tom en ik waren weg van het kamp. We waren op onderzoek met een sneeuwscooter. We waren nog maar net weg toen Tom zei: "Ik ben mijn drinkbus vergeten." Koen keerde terug, terwijl Tom en ik bleven staan. Het was toch niet ver, een meter of veertig waren we van het kamp verwijderd. Koen kwam naar ons lopen en riep iets, maar Tom en ik hadden het niet begrepen. Hij kwam nog dichterbij en riep zo hard hij kon: "Het kamp is weg!" Op de plaats waar het kamp stond was een enorm gat ontstaan. Tom en ik konden het niet geloven en liepen naar de plaats waar het gat zich bevond. Hij keek voorover en zei: "Dat is een diep gat! Maar hoe kan het nu dat het ijs is ingestort?" "Ik vraag me af wat er in dat gat is," zei Koen nieuwsgierig. Daar kwamen we maar op één manier achter, het onderzoeken. "Maar voor we naar beneden gaan, wil ik een slok water van iemand anders," zei Koen. "Neem maar mijn drinkbus, die is nog vol," antwoorde ik. "Dank je, Joris," zei Koen. Nadat hij een slok genomen had riep hij: "En nu gaan we dat gat onderzoeken!" Tom haalde een touw uit zijn rugzak. Hij maakte het stevig vast met een staaf en een boor in het ijs. Tom vroeg: "Wie gaat er eerst?" Niemand zei iets. "Doe niet kinderachtig hé," zei Tom. "Dan ga ik wel," riep ik dapper en ik maakte het touw aan mijn gordel vast. "Veel succes," riepen Tom en Koen. Ik zakte het gat in en daalde en daalde en daalde naar beneden. Toen zei ik plots: "Het touw is te kort, ik zal me moeten los snijden!" "Niet doen, niet doen!", gilden Koen en Tom. En plots hoorden ze een luide 'tsjak', het geluid van het geknapte touw. Tom en Koen keken ongerust diep in het gat waar ze mij op het ijs zagen liggen. Ik bewoog en probeerde recht te staan. Wat waren Tom en Koen gelukkig toen ze me zagen bewegen. "Het was nog maar iets minder dan een halve meter dat ik te kort aan touw had!", riep ik. "En wat zie je daar beneden?", vroeg Koen. "Het is net of ik in een grot zit, een grot van ijs," antwoorde ik. "Ons

kamp ligt hier ook, helemaal verwoest. Woooooow, dit moeten jullie zien!” “Wat is er daar dan?”, vroegen Tom en Koen in koor. “Ik zie gewoon door het ijs, ik zie de zee. Hé, daar zwemt een pinguïn!”, riep ik. “Hallo pinguïn, waaaaw wat ben je mooi zeg! Nu verder waarmee we bezig zijn.” “Wacht ik geef je een paar belangrijke spullen,” riep Tom. Ze gooiden wat eten in een box, een mes, een kompas en nog een paar spullen die van pas konden komen. “Probeer het touw te pakken, dan trekken we je omhoog,” riepen ze van boven. Ik probeerde op een ijsblok te staan en dan op een ander. “Waaah!”, riep ik. “Ooh neen, het ijsblok is afgekraakt en hij is gevallen,” zei Koen tegen Tom. Ik had niets, ik probeerde het gewoon opnieuw en klom weer omhoog. Toen stopte ik met klimmen en daalde terug af.

Er was een grot en ik zag dat daar een gewond dier lag. Ik keek er naar maar wist niet welke diersoort het was. Het was vast een nieuwe diersoort, een grote ontdekking. Ik riep naar boven: “Ik onderzoek het dier hier met de spullen die in het kamp lagen, OK?” Dus ik deed wat ik gezegd had en onderzocht het dier. Ik keek rond en zag dat er nog meer van die dieren waren die leefden, alleen hadden ze geen verwondingen. Dus ik liep naar ze toe, ze waren schuw en maakten een raar geluid.

Koen en Tom riepen nog naar me of alles goed ging want ik zat daar al een tijdje beneden. Maar wat ik me afvroeg was hoe die dieren zichzelf voedden, ik keek rond en zag een gat in het ijs waar ze naar boven klommen. Dan gingen ze vast in het water om eten te gaan zoeken. Het zijn slimme dieren, dacht ik bij mezelf. Ze hadden zelfs een nest van ijs gemaakt waar wat vacht in lag, vast om de kleintjes warm te houden.

Weer riepen Koen en Tom of alles goed was. Ja, je zou toch ook ongerust worden als een vriend van je een paar meter diep in het ijs zat. Het was etenstijd voor de diertjes dus ze klommen langs het gat omhoog. Ik zag ze even niet meer en dacht dat er iets zou gebeurd zijn met de diertjes. Plots zag ik door het ijs dat ze in het water sprongen. Het luchtte me op om ze daar te zien. Er bleef maar één nog in de grot, dat was het gewonde diertje. Ik zei tegen mijn vrienden boven het ijs: “Ik kom weer omhoog en neem het gewonde diertje met me mee.”

Ik pakte het diertje in mijn armen en zette mijn eerste stappen op de ijsblokken. Deze keer dacht ik in mezelf: Ik mag nu niet vallen want het diertje kan zo dood zijn. “Trek me maar op!”, riep ik naar boven. Tom en Koen hoorden het en trokken met al hun kracht mij naar boven. Ik hielp ze een beetje en zette mijn voeten op stukken ijs. “Dat ging een stuk vlotter dan verwacht,” zei ik toen ik boven was. “Ik ben blij dat ik daar uit ben.”

Tom en Koen wilden onmiddellijk het dier zien dat ik in mijn handen had. Ja, een nieuwe diersoort, dat vind je niet elke dag! Tom zei dat we zo snel mogelijk naar het andere kamp moesten lopen want het werd donker en het dier kon daar verzorgd worden. Ik vroeg wie het kompas had dat ik uit het gat heb gehaald. Tom stak zijn hand op en gaf me het kompas. Ik vroeg aan Koen welke richting we moesten volgen om bij het andere kamp te komen. “Noordoostelijke richting,” zei hij. “Komaan waar wachten jullie nog op!”, riep ik vol moed. En we vertrokken voor een eind, we liepen wel een kilometer zonder te stoppen.

We kwamen aan, het was al wat duister aan het worden. Tom viel op zijn knieën en riep: “Eindelijk, ik ben kapot.” We klopten op de deur en we mochten binnenkomen. Toen ik kort vertelde wat er allemaal was gebeurd, dronken we warme koffie die ze gemaakt hadden. Iemand vroeg of we mee wilden komen. We liepen naar een kamer, daar wilden ze het dier onderzoeken. Ik zei dat ik ging slapen en Tom en Koen deden dat ook. Toen ik wakker werd, was het al ochtend. Het dier was inmiddels al verzorgd. Ik ging elke dag naar het diertje kijken en gaf het eten en drinken.

Twee weken later

Het dier was eindelijk hersteld en ik wou dat het dier weer terug naar het gat werd gebracht. Ik liep naar de scooter, Koen en Tom gingen met me mee. We reden naar de plaats waar het gat was. Ik nam afscheid van het dier en liet het gaan in het gat waar ze naar buiten konden om te eten. Het diertje liep weg naar zijn vriendjes.

Het was ontroerend. Tom zei: "Eind goed al goed." We reden met de sneeuwscooter terug naar het kamp waar onze expeditie afgelopen was. Ik was blij dat ik dat aan mijn vrienden kon doorvertellen. Zo'n avontuur beleef je maar zelden.

Verhaal door Yentl Verhaverbeke, Gemeenteschool Staden-West.

